

Αναζητώντας ένα φιλί στην Αθήνα

ΠΩΣ
 ΦΙΛΙΟΥ
 ΝΤΑΙ
 ΟΙ ΑΧΙΝΟΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Κ*
**Πώς φιλιούνται
 οι αχινοί**
 εκδ. Πατάκη
 σελ. 263

Του **ΔΗΜΗΤΡΗ ΑΘΗΝΑΚΗ**

Τι είναι η Αθήνα μας; Μην είν' οι Αθηναίοι, μην είν' οι πολυκατοικίες της, μην είν' το καλοκαίρι της; Πώς θα σας φαινόταν εάν ένα μικρό κομμάτι της πόλης έγγραφε την αυτοβιογραφία του σε μορφή μυθιστορήματος; Δεν γνωρίζω εάν αυτά ήταν ερωτήματα που έθεσε η Αλεξάνδρα Κ* (Κέρκυρα, 1985) γράφοντας το σπαραξικάρδιο, urban και ακραία σαρκαστικό της, πρώτο, μυθιστόρημα με τον τίτλο «Πώς φιλιούνται οι αχινοί».

Η Λένια, ο Αλκίης, η Ερση, ο Διονύσιος, ο Βίκτωρ Π. Παντάς (ο μόνος που παρουσιάζεται εξαρχής, ως «διανοουμενοφανής», με ονοματεπώνυμο) είναι τα πέντε πρόσωπα που η συγγραφέας χρησιμοποιεί προκειμένου να γράψει για όσα μπορεί η αθηναϊκή, αποπνικτικά ζεστή καθημερινότητα να χαρίσει σε όσους έχουν αποφασίσει να βλέπουν την πόλη ως αφήγηση και όχι απλώς ως «τόπο για να ζεις». Η συγγραφέας, με

τα γλωσσικά twist και το μαύρο χιούμορ υπό μάλης, βάζει στο στόμα των ηρώων και των ηρωίδων τη σημερινή, αστική καθομιλουμένη, κυρίως διότι θέλει να μιλήσει για το πόσο πνιγηρός είναι ο κόσμος όταν σε έχει εγκαταλείψει η ελπίδα.

Είναι, όμως, απελπισμένοι οι χαρακτήρες του «Πώς φιλιούνται οι αχινοί»; Με τόσα αγκάθια, σχεδόν ακέφαλοι, δεν μπορούν να

οποίο δεν «ξεκλειδώνει» εύκολα, αφού η Αλεξάνδρα Κ* επιστρατεύει τα ελλειπτικά –και καταϊγιστικά– εννοιολογικά σχήματα που είχε χρησιμοποιήσει η Ερση Σωτηροπούλου στη «Φάρσα» (εκδ. Κέδρος 1982, εκδ. Πατάκη 2010). Η Σωτηροπούλου, όπως και η Κ* εξάλλου, δεν νοιάστηκε για την ιστορία – αρκέστηκε στην απεικόνιση της δράσης μέσω της γλώσσας.

Δηλαδή, δεν γίνεται «κάτι» στο «Πώς φιλιούνται οι αχινοί»; Γίνεται: η ζέστη και ο ιδρώτας (τι ωραία η εικόνα με την Ερση που σκουπίζει τρις τον λαιμό της, εναλλάξ με την καλή και την ανάποδη της παλάμης της), η Αθήνα που υπολειτουργεί το καλοκαίρι και οι πέντε (και τελικά πολύ περισσότεροι) χαρακτήρες που υπολειτουργούν ανεξαρτήτως εποχής, ο τρόπος τους να μην μπορούν να αγαπίσουν και να αγαπηθούν, τα κτίρια και οι δρόμοι που αλλάζουν ονόματα (χαρακτηριστική και σπαρταριστή η λεωφόρος Ησυχά Ησυχά Πεσόντων, άλλο ένα κλειδί στην αφήγηση), η διαρκής ομφαλοσκοπηση και, εντέλει, η πόλη που μοιάζει αγνώριστη όταν δεν ξέρεις πού πας.

Η Αλεξάνδρα Κ* κατόρθωσε να βρει μια κάποια λύση για τους αχινοί: η συνύπαρξη –σε μια πόλη που δεν την ευνοεί– είναι ο ωραιότερος τρόπος να φιλάς.

Η Αλεξάνδρα Κ*
*γράφει ένα σαρκαστικό
 μυθιστόρημα
 για τη συνύπαρξη.*

συνδιαλλαγούν με την «κανονικότητα» της πόλης και της συντριπτικής πλειονότητας των κατοίκων της. Περισσότερο απ' όλα, δεν είναι σε θέση να βρουν έναν τρόπο να μιλήσουν μεταξύ τους, να βρουν έναν τρόπο όχι μόνο να φιλιούνται, αλλά και να μετατρέπουν την καθημερινή τους επιβίωση σε ένα πρότζεκτ –συχνά αυτιστικής– διάσωσης.

«Στη μεγάλη πόλη οι διαδικασίες ήταν τυπικές», γράφει στη σελ. 252, μιλώντας για το εκκλησιαστικό τελετουργικό του θανάτου. Εκεί βρήκα ένα κλειδί κατανόησης του μυθιστορήματος, το

